

Obvodní soud pro Prahu 1

Ovocný trh 587/14

112 94 Praha 1

DS: pd3ab3a

Sp. zn.: 3 T 45/2014

Obviněný: **Jakub Svoboda**, nar. XXX
XXX

Obhájce: Mgr. Robert Cholenský, Ph.D., advokát
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
DS: 764rs4p

Vyjádření

obviněného ke stížnosti státní zástupkyně proti usnesení

Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. ledna 2015, sp. zn. 3 T
45/2014,

ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu (dále jen „TrŘ“)

Elektronicky

Bez příloh

I.

[1] Blanketní stížností ze dne 30. ledna 2015, odůvodněnou podáním ze dne 17. února 2015, napadla státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. ledna 2015, sp. zn. 3 T 45/2014 (dále jen „*napadené usnesení*“), jímž byla trestní věc obviněného postoupena místně a věcně příslušnému přestupkovému orgánu.

[2] K tomuto podání pokládá obviněný za potřebné předložit stížnostnímu soudu své vyjádření.

II.

[3] Stěžovatelka tvrdí, že politický protest ve formě veřejného spálení vlajky Evropské unie je hrubou neslušností, a to v takovém stupni, že je tím naplněna skutková podstata přechinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.

[4] Ve své argumentaci se stěžovatelka opírá o judikaturu slovenských soudů, přičemž zčásti cituje, zčásti parafrasuje usnesení Krajského soudu v Bratislavě ze dne 17. září 2013, sp. zn. 3 Tos 92/2013, ve kterém tento soud judikoval:

„Aj keď vlajka [E]urópskej únie nepatrí medzi štátne symboly Slovenskej republiky, nemožno nevidieť, že ide o symbol, ktorý viacerým štátom patriaci[m] do EÚ symbolizuje ich zaradenie medzi tieto štáty, symbolizuje ich spolupatričnosť k tomuto zväzku, do ktorého patrí aj Slovenská republika. Podpálenie vlajky Európskej únie za okolností tak, ako to urobili obžalovaní[,] nemožno potom v žiadnom prípade označiť za niečo nevýznamné, za konanie s nepatrnou závažnosťou. Nie je sporné, že aktu obžalovaných média venovali zvýšenú pozornosť, slovenská verejnosť bola opakovane informovaná o konaní, ktorého sa obžalovaní dopustili, pričom už prvotné informácie vyznievali v zmysle nesúhlasu s takýmto skutkom. Nikto neberie obžalovaným právo na vyjadrenie svojho názoru, svojho negatívneho stanoviska k členstvu v EÚ a fungovan[iu] orgánov Európskej únie, musia však starostlivo voliť formy prejavu svojich názorov, aby neznevažovali opačný názor občanov, ktorí s postojom obžalovaných rozhodne nesúhlasia.“

[5] Na místě je nepochybně otázka, jak se soudem artikulovaný požadavek, aby občané při volbě formy vyjádření politického názoru pečlivě hledali takovou formu jeho projevu, aby neznevažovali názory opačné, slučuje s tím, že Slovensko se – ostatně stejně jako Česká republika – prohlašuje za liberální demokracii a za demokratický právní stát, vázaný, *inter alia*,

požadavkem svobody projevu zakotveným v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[6] Dalším důvodem, proč k citované slovenské judikatuře nepřihlédnout, je zřetelný rozdíl v učiněných skutkových zjištěních: zatímco slovenský soud dospěl k závěru o existenci významných, ne-li majoritních, projevů nesouhlasu se žalovaným skutkem, v případě rozhodovaném nic takového z dokazování nevyplývalo: pokud přítomní akt spálení vlajky vůbec zaznamenali, nijak je nepohoršoval.

[7] V neposlední řadě je pak nutno upozornit, že slovenský trestní zákon výslovně uvádí v § 364 odst. 1 písm. b) hanobení státního symbolu jako jednu z forem trestného činu výtržnictví, zatímco v České republice je hanobení státního symbolu nejvýš přestupkem. Jestliže bylo tedy spálení vlajky Evropské unie slovenskými soudy posouzeno analogicky k obdobnému zneuctění slovenské vlajky, v českém právním prostředí taková úvaha možná není, protože veřejné spálení státní vlajky není v České republice trestným činem.

[8] Jako tím absurdnější se pak musí jevit názor stěžovatelky, že je trestným činem spálení takové vlajky, která zvláštní ochrany státního symbolu nepožívá.

III.

[9] Stížnost státní zástupkyně je však přesto důvodná, byť z jiného důvodu, než stěžovatelka uvádí.

[10] Protože proti usnesení o postoupení věci obviněnému nesvědčí právo stížnosti (§ 222 odst. 3 TrŘ *a contrario*), nemohl obviněný svůj nesouhlas s ním vyjádřit přímo, nicméně je přesvědčen, že jeho skutek nezavdává ani podezření z přestupku, a postoupení věci přestupkovému orgánu proto není na místě.

[11] Z provedeného dokazování nevyplývalo, že by politický projev obviněného koholi pohoršil, a je proto vyloučeno, že by se jím mohl dopustit přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť vzbuzení veřejného pohoršení, a to skutečného, nikoli pouze presumptivního nebo hypotetického, je zákonným znakem tohoto přestupku. Na místě je proto rozhodnout meritorně rozsudkem, a to ve prospěch obviněného.

IV.

Z těchto důvodů obviněný navrhuje, aby stížnostní soud napadené usnesení zrušil a sám nově rozhodl rozsudkem tak, že obviněného zproští návrhu na potrestání, neboť žalovaný skutek není trestným činem.

V Brně dne 2. března 2015

Jakub Svoboda